

Patron

Edward Szyłko urodził się 22 września 1900 roku w Anopolu (w powiecie janowskim, dzisiaj województwo lubelskie). Jego rodzice - Jerzy i Maria z domu Jaroszek - prowadzili dwu hektarowe gospodarstwo w pobliskim Borowie. Edward miał czworo starszego i dwoje młodszego rodzeństwa. Do 1912 roku uczęszczał do Szkoły Powszechnej w Borowie.

W cztery lata potem rozpoczął naukę w Seminarium Nauczycielskim Męskim w Zamościu. W 1917 roku, kiedy zmarł mu ojciec, sytuacja materialna rodziny pogorszyła się, Edward zaczął zarabiać na swe utrzymanie korepetycjami. Praca nie przeszkadzała mu osiągać bardzo dobrych wyników w nauce. Był pracowity i ambitny. Potrafił pogodzić naukę z udzielaniem korepetycji i zajęciami społecznymi; pełnił funkcję sekretarza w sklepiku uczniowskim, należał również do Straży Obywatelskiej miasta Zamościa.

Edward Szyłko ukończył seminarium 29 maja 1920 roku, uzyskał bardzo dobrą cenzurę i pragnął uczyć się dalej. Niestety, nie mógł na razie zrealizować swoich planów, gdyż musiał pomagać materialnie swoim młodszym siostrom. Z dniem 1 sierpnia 1920 roku został nauczycielem w pięcioklasowej szkole w Klimontowie. Zanim jednak podjął pierwszą pracę, powołano go do wojska; trwała wówczas wojna polsko-bolszewicka, a wojska wroga zbliżały się do Warszawy. W styczniu 1921 roku Edward otrzymał zwolnienie ze służby wojskowej i zaczął pracę w Klimontowie. Po roku przeniósł się do Widawy w powiecie łaskim. Ponieważ pobory otrzymywał nieregularnie i nie mógł kupić mieszkania, postanowił wrócić bliżej rodzinnych stron. Otrzymał pracę nauczyciela w Sadłowicach, a potem w Publicznej Szkole Męskiej w Sandomierzu. W mieście tym pracował kilka lat.

W roku 1923/24 ukończył Państwowy Wyższy Kurs Nauczycielski w Warszawie. Pracował zawodowo, aktywnie działał w Związku Polskiego Nauczycielstwa Szkół Powszechnych, a także w kółku etnograficznym Powszechnego Uniwersytetu Regionalnego im. St. Konarskiego w Sandomierzu. Był przyjacielem współtwórcy tej instytucji oświatowej - Aleksandra Patkowskiego. Praca Edwarda Szyłki w Powszechnym Uniwersytecie Regionalnym polegała na zbieraniu pieśni, kołęd, nazewnictwa, przeprowadzaniu badań antropologicznych w regionie sandomierskim. Wszystkie dane opracowywano i dostarczano instytucjom naukowym.

W 1926 roku Edward na własną prośbę przeniósł się do Ożarowa k/Opatowa. W tutejszej szkole powszechnej uczył języka polskiego, historii, geografii, śpiewu i wychowania fizycznego. Rok po tym wydarzeniu zawarł związek małżeński z Kazimierą z Rogoziewiczów; w następnych latach przyszło na świat czworo ich dzieci: Irena, Leszek, Alina i Danuta. Nadal współpracował z PUR-em, był także członkiem kolegium redakcyjnego czasopisma "Nasze Drogi", w którym publikowano artykuły z zakresu historii, archeologii, etnografii, nauczania i wychowania. Na łamach tego pisma Szyłko zamieszczał artykuły dotyczące regionalizmu, historii i dnia współczesnego ziemi kielecko-radomsko-sandomierskiej. Część jego prac nad gwaroznawstwem opublikowano w "Pamiętniku świętokrzyskim".

W 1931 roku Edward Szyłko - w drodze konkursu - otrzymał stanowisko kierownika siedmioklasowej Szkoły Powszechnej w Ożarowie. Brał czynny udział w pracach Związku Nauczycielstwa Polskiego. W tym samym roku założył pismo noszące tytuł "Sandomierski Ruch Regionalny" - poświęcone tematyce regionalnej i naukowej, będące organem PUR - u. Z racji swego stanowiska otrzymał wiele funkcji społecznych w różnych miejscowych organizacjach i instytucjach.

–W 1937 roku wreszcie mógł rozpocząć upragnione studia w Instytucie Pedagogicznym ZMP w Warszawie. Za swoją pracę

Zespół Szkół Ogólnokształcących im. Edwarda Szyłki w Ożarowie

dydaktyczno-wychowawczą w 1938 roku otrzymał "Brązowy Medal za długoletnią Służbę".

W latach trzydziestych Edward Szyłko zbierał informacje dotyczące Ożarowa i okolic, robił dokładne notatki o miejscowych zwyczajach, słownictwie, nazewnictwie, lecznictwie ludowym, gromadził gadki, wróżby i pieśni. Dla młodzieży organizował wycieczki krajoznawcze.

Gdy rozpoczęła się II wojna światowa, szybko musiał przerwać studia. W trudnych latach okupacji prowadził tajne nauczanie, a jednocześnie nie zrezygnował ze swoich zainteresowań regionalizmem. W październiku 1945 roku przeniósł się wraz z rodziną do Ostrowca świętokrzyskiego, gdzie objął kierownictwo Szkoły Ćwiczeń przy Państwowym Liceum Pedagogicznym. Funkcję tę sprawował dwa lata. Potem pracował jako nauczyciel przedmiotów pedagogicznych w tym liceum, pełnił także obowiązki dyrektora Szkoły Ogólnokształcącej Stopnia Licealnego i Podstawowego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci.

W 1948 roku wznowił - przerwane wojną - studia, kończąc je na rok później. Od 1951 roku przeniesiony został do LO im. Stanisława Staszica na stanowisko nauczyciela języka polskiego. Wykładał także przedmioty pedagogiczne na Wyższych Kursach Nauczycielskich. Mimo licznych obowiązków, nie zrezygnował ze zbierania folkloru muzycznego, gawęd i zwyczajów ludowych.

Zmarł 9 maja 1957 roku w Ostrowcu świętokrzyskim i tam został pochowany na Cmentarzu Denkowskim.

EDWARD SZYLKO - KALENDARIUM

Urodził się 22 września 1900 roku w Annopolu

1912-1920

· Uczęszczał do szkoły powszechnej w Borowie i do Seminarium Nauczycielskiego Męskiego w Zamościu

1920-1921

· Był nauczycielem w Klimontowie, później w Widawie i Sadłowicach

1921-1926

· Był nauczycielem siedmioklasowej Publicznej Szkoły Męskiej w Sandomierzu

· Ukończył Państwowy Wyższy Kurs Nauczycielski w Warszawie

· Współdziałał z Aleksandrem Patkowskim w pracach Powszechnego Uniwersytetu Regionalnego im. Stanisława Konarskiego w Sandomierzu

· Rozpoczął działalność w Związku Polskiego Nauczycielstwa Szkół Powszechnych

· Redagował czasopismo radomskich nauczycieli „Nasze Drogi”

· Zbierał i publikował materiały dotyczące folkloru sandomierszczyzny oraz brał udział w regionalistycznych badaniach naukowych

1926-1931

- Rozpoczął pracę w Ożarowie jako nauczyciel Szkoły Powszechnej
- Zawarł związek małżeński z Kazimierą z Rogoziewiczów
- Kontynuował współpracę z Powszechnym Uniwersytetem Regionalnym - pełnił funkcję Prezesa Zarządu
- Był członkiem komitetu redakcyjnego „Naszyc Dróg”

1931-1945

- Został Kierownikiem siedmioklasowej Szkoły Powszechnej w Ożarowie
- Założył i redagował pismo „Sandomierski Ruch Regionalny”
- Rozpoczął studia w Instytucie Pedagogicznym ZNP w Warszawie
- Pełnił wiele funkcji społecznych w miejscowych organizacjach i instytucjach
- W 1938 r. za pracę dydaktyczną i wychowawczą otrzymał „Brązowy Medal” za długoletnią służbę
- Kontynuował działalność regionalisty, interesował się historią Ożarowa i okolic
- W okresie okupacji prowadził tajne nauczanie

1945-1957

- Objął kierownictwo Szkoły Ćwiczeń przy Państwowym Liceum Pedagogicznym w Ostrowcu Świętokrzyskim
- Pełnił obowiązki Dyrektora Szkoły Ogólnokształcącej Towarzystwa Przyjaciół Dzieci
- Ukończył przerwane wojną studia
- Pracował w Liceum Ogólnokształcącym im. St. Staszica w Ostrowcu Św.
- Wykładał przedmioty pedagogiczne na Wyższych Kursach Nauczycielskich
- Uczestniczył w pracach Państwowego Instytutu Sztuki - Akcja Zbierania Folkloru Muzycznego

Zmarł 9 maja 1957 roku w Ostrowcu Świętokrzyskim